

KONEČNĚ SVOBODNÝ...

V kopcích severně od Olomouce se nachází opuštěné a málo navštěvované území s krásnou přírodou, která mi připomíná ruskou tajgu. Jsou zde hluboké lesy; jsou zde i obrovské pláně se suchou trávou, se šípkovými keři a s trsy břízek, které na jaře přitahují oči svou svěží zelení a na podzim svítí zlatem. Člověk zde potká stáda jelenů a narazí na rozvaliny opuštěných vesnic. Celé to území vypadá jako Foglarova Země nikoho.

Od seminárních let tam moc rád jezdívám – někdy jen na pár hodin, jindy na den či dva; někdy s kamarády, jindy úplně sám. Když po prudkém výstupu z hluboko zaříznutého údolí stojím na okraji jedné z plání a do tváře mi fouká vítr, vzpomenu často na slova Martina Luthera Kinga, která jsou prý vytesána na jeho náhrobku: Svobodný, svobodný, můj Bože, konečně svobodný... Snad to také znáte: krásná a opuštěná příroda člověka přivádí k pocitu vnitřní svobody; přivádí ho také – jak se modlíme v desátku k Duchu svatému – ke chvále Stvořitele, našeho nejvyššího Pána.

Ale... jako by stále tomu pocitu svobody cosi chybělo. Snad je to prchavost těch chvil, snad je to neschopnost takové chvíle uchopit, vlastnit, podržet... Také možná víte, o čem mluvíme: i ve chvílích největší vnitřní spokojenosti či štěstí člověk cítí jakousi vnitřní nenaplněnost a pomíjivost takového okamžiku.

Souvisí to vše nějak s Vánoce? Mám za to, že ano. Jestliže se Boží Syn stal člověkem, je to proto, aby nic krásného, co v životě prožijeme, nebylo definitivně ztraceno: rodinné a přátelské vztahy, krása přírody, krása umění, radost z dobře vykonaného díla... Ježíš přišel mezi nás, aby to vše proměnil a pozvedl. Abychom se už zde na zemi mohli z toho všeho radovat ve spojení s ním. A abychom jednou i my v plné radosti Božího království, ve chvíli, kdy budou uvolněna pouta všech našich zármutků, hříchů a nesvobod, mohli říci: Jsem svobodný, můj Bože, konečně svobodný!

Přeji vám všem velkou, hlubokou a trvalou radost z Kristova příchodu mezi nás. Ať nás Ježíš, dobrý pastýř, vede k pravé svobodě Božích dětí.

o. Petr

BETLÉM

Tamhle ta sněhobílá slečna,
ta s těmi křídly lehce naruby,
ta vločka světla, duha sedmítečná -
ach, žádná slečna, je to cherubín!

To jenom nám, co máme oči v těle,
se všechno krásné mění na ženy.
Do hřmění varhan kvílí ukulele,
mouřenín nad ním je tak blažený!

Přišel se klanět vyhynulý Inka
a dalajláma hopsá k citeře.
Zbláznili jste se? Tiše, Dítě spinká!
Složte ten rámus před dveře.

Kde jsou tu dveře? Vidím branku chlěva,
je dokořán a nemá veřeje.
Spiš mořské ústí, do něhož se vlevá
řeka i stoka. Ústí naděje.

Cikánko, tanči dál! Jen tamburínu
nech umlknout. Vy, pane biskupe,
odložte berlu, prsten. - Pročpak, synu?
- Když spinká, ani oslík nedupe.

Když Dítě spinká... Vidiš? Usmívá se!
U prsu matčina sní o kříži.
Z hvězd luští proroctví o věčné spáse
tři mágové, tři věštní ostříží.

Proč jejich velbloud, který nese dary,
proč má tak smutné oči, v tlamce pláč?
Svět je tak starý, Bože, svět je tak starý!
Z jesliček raší kříž. Ach, víme nač?

Václav Morávek

BETLÉMSKÉ SVĚTLO
AŤ ZŮSTANE VE VAŠEM SRDCI
A TMA AŤ SE STANE SVĚTLEM.
SPĚCHEJME S PASTÝŘI,
SKLOŇME SRDCE I KOLENA,
NEBOŤ ZÁZRÁK TĚTO NOCI
NÁS PŘIVEDL KE SVĚTLU.
NEBUDE UŽ VÍCE TMY!

*Ježíš, betlémské dítě, přichází,
aby se dotkl našeho srdce.*

*Aby probudil k životu všechno,
co je v nás dobré,
a naše osobní obdarování využil
ke štěstí druhých.*

*Aby přemáhal ďábla, který nás chce
odnaučit milovat
a vyhnat z ráje - z blízkosti Boha.*

*Vánoce jsou dobou, kdy máme pochopit,
prožít a oslavit,
že Bůh je láskyplný a štědrý a že je
nám blízko.*

Ať Pán naplňuje vaše srdce.
Za to se modlím a k tomu vám žehnám.

Vojtěch Cikrle, biskup brněnský
Brno, Vánoce 2010

OTEC PAVEL KAJETÁN SASÍNEK

VZPOMÍNKA NA DOBRÉHO PŘÍTELE

Před sedmdesáti šesti lety
vezl otec svého čtrnáctiletého
syna na selském voze ze Starého
Poddvorova do Hodonína na nádraží,
aby odevzdal ho do služby Bohu.
Byla to od rodičů ta největší oběť,
jaká může být. Jak sám později
vyprávěl o. Kajetán, maminka i on
celou cestu proplakali... Cítil Boží
volání, ale rozloučit se bylo těžké.
Tak se dostal mladý hoch ke
kapucínům do Brna. Tady studoval
a postupně tu složil všechny
řádové sliby, ty věčné skládal v
září 1942. Potom byl povolán na
nucené práce do Říše. V roce 1947
přijal kněžské svěcení.

Tvrdá zkouška charakteru
přišla v padesátých letech v rámci
likvidace klášterů a pokusu o
likvidaci celé církve. Otec Kajetán
byl jako mnozí další internován ve
sběrných táborech. Tam při
výsleších StB zjistili, že o. Sasínek
je „vzpournou a protisocialisticky
založenou nebezpečnou osobou“. Proto
byl přidělen k pomocným technickým
praporům do Komárna. Po propuštění
ho poslali na práci do Košic, co
nejdál

On sám říkal: „Nikdy jsem nelitoval,
co jsem prožil, viru mně to jen
utvrdilo.“

P. Hubačka

ROZLOUČENÍ S O. KAJETÁNEM SASÍNKEM

O. Sasínka jsme měli rádi. S
vděčností jsme se s ním přijeli
rozloučit, a i když to bylo až v
Praze, chtěli jsme mu osobně
poděkovat za vše, co pro nás
znamenal. Byl to velice skromný,
pokorný člověk. Jeho kázně v
těžké době totality, to bylo něco!
Dokázal oslovit každého z nás a
dodat odvalu. Měl velké zkušenosti
z běžného každodenního života.
Žasli jsme nad jeho moudrostí a
prostotou. Nebál se správně
pojmenovat znamení doby i
situaci. Již tehdy, asi před 35
lety, nás varoval před konzumem
a bohatstvím Západu, a my jsme
to moc nechápali. Teď s odstupem
času si často vzpomenu, jakým
byl prorokem.

od jeho rodiště. Na Slovensku
pracoval skoro třicet let, nejdřív
jako „helfer“ zedníků a později,
když si dodělal všechny večerní
školy, jako zedník.

V šedesátých letech si odseděl
3 roky za tzv. „podvracení republiky
a maření dozoru nad církvemi“. V
osmdesátých letech získal státní
souhlas a mohl jako kněz
vypomáhat na Poddvorově, u nás
a v okolních dědinách. Jeho kázně
byly obrovským povzbuzením víry.

O. Kajetána jsme znali jako
tichého, skromného až plachého
člověka, člověka pevné víry i
charakteru, který byl pro marx-leninskou
ideologii „smrtným nebezpečím“. Na
jeho život by se dala aplikovat
slova sv. Pavla ...dobře jsem bojoval,
viru jsem zachoval...

Poslední rozloučení se konalo
v kapucinském kostele, bylo prosté,
skromné. Bratři kapucíni se
modlili a zpívali žalmy. Promluvu
při mši sv. měl zřejmě jejich
představený

ze Slovenska. Říkal, že o. Kajetán toho hodně prožil, že dostal i výuční list na zedníka a že z toho bere i důchod,

takže jsme se i zasmáli. Překvapilo nás, že představený byl na boso.

Pak jsme přežili na hřbitov

na Břevnově, kde bylo tělo o. Sasínka uloženo do řádového hrobu. Po skončení obřadů jsme si prohlédli klášter i kostel, který je renovovaný, překrásný. Cítili jsme se jako v nebi. Bratři kapucíni nás též mile pohostili. Společně jsme jim tam zazpívali, velice je to potěšilo.

Byl to den plně a krásně prožitý, ze kterého by se radoval i o. Kajetán. Nyní se jistě raduje s ostatními svatými v nebi, vždyť svoje 90. narozeniny slavil u svého Pána, v domě, kde je mnoho příbytků.

Jsmo rádi, že jsme se mohli tohoto rozloučení osobně zúčastnit.

účastníci pohřbu

JAK JSME POZNÁVALI ESTONSKO...

V týdnu následujícím po pouti do Žarošic zavítala naše malá skupina, kterou tvořili o. Jiří Čekal, manželé Irena a Petr Janů a níže podepsaný autor článku, do Estonska. Na pozvání sester z kongregace Neposkvrněného početí Panny Marie jsme se po klidném letu z Vídně přes Mnichov do Tallinu a následující cestě autem dostali do Tartu. V tomto městě, druhém největším v Estonsku (má asi 115 tisíc obyvatel), působí kongregace sester od roku 1936, s dvěma pauzami, dodnes.

V celé zemi je jenom asi 1 % obyvatel římskokatolického vyznání, sestry zde spravují jedinou katolickou školu. Tuto školu navštěvují i děti z jiných církví nebo i z rodin bez vyznání a je o ni velký zájem, nyní čítá na 500 žáků. Společenství se skládá za čtyř sester – sestra představená Katarína pochází z Velké Lomnice zpod Tater a působí zároveň jako prezidentka školy, dále zde žije sestra Magdaléna z Havlíčkova Brodu a sestra Emanuela od Pelhřimova. Čtvrtá sestra, která vyučuje angličtinu, je

z USA. Do týmu patří také správce farnosti o. Miguel, rodák z dalekého Chile, který vyučuje náboženství. Ostatní učitelé a učitelky jsou civilní zaměstnanci.

Město Tartu je historické i moderně se rozvíjející velkoměsto, plné parků a zeleně. Je však na mnoha místech poznamenáno necitlivou architekturou z dob sovětské nadvlády. Na poznávání dalších měst a míst nejmenší z pobaltských republik (45.227 km² a 1,2 mil. obyvatel) nám sestry půjčovaly osobní auto. Vydali

jsmo se do Narvy, historického města s velkou pevností tyčící se nad stejnojmennou řekou, která tvoří hranici s Estonskem a také mezi EU a Ruskem. Tato hranice, která nám připomněla dobu nedávno minulou, je z ruské strany velmi hlídaná. Při této cestě jsme se zastavili u Čudského jezera, největšího z více než 1 400 jezer v zemi. Nedaleko tohoto místa jsme navštívili pravoslavný klášter v Kuramae. Je to ženský klášter postavený asi před sto lety v nádherném slohu pravoslavných staveb a opravdu stojí za vidění.

Ve víkendových dnech, kdy se nám mohla věnovat sestra Katarína, nás provedla krajinou kolem mnoha nádherných jezer a také přírodní rezervací rašelinišť města Jõgeva. V neděli při mši sv.,

kteřou sloužil o. Miguel v polštíně, zpívaly a hrály na kytaru studentky z Polska studující Vysokou školu v Tartu. Odpovědně nás sestra Katarína zavezla na návštěvu k jedné paní, snad jedině křesťance ve městě vzdáleném asi 60 km od Tartu. Tato žena, která nyní onemocněla vážnou nemocí, dojížděla pravidelně k sestrám na mši. Že se stala křesťankou, za to prý může

Karel Gott. Vyprávěla, že se jí líbily jeho písničky, a aby jim rozuměla, začala se sama učit česky. Pak se jí podařilo zjistit, že jsou v Tartu české sestry. Ty jí přivedly k víře, je pokřtěna a přijala i svátost biřmování.

Na poslední den v Estonsku jsme si nechali návštěvu Tallinu. Je to asi půlmilionové město u Finského zálivu, odkud je to 85 km do Helsinek. Toto historické město plné chrámů a starobylých budov je součástí kulturního a přírodního dědictví UNESCO a opravdu stojí za prohlídku.

Po týdnu stráveném v této zajímavé a pro nás i překvapivě vyspělé pobaltské republice (kde už snad v příštím roce budou platit eurem) jsme se vrátili domů plni hezkých zážitků ze zajímavých setkání. Za všechny zúčastněné chci poděkovat sestrám Kataríně, Magdaléně a Emanuele za všechnu péči a starost o nás...

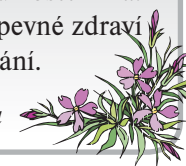
Vojtěch Bohún

Dne 13.12. 2010 oslavil své 90. narozeniny

pan Štěpán Komosný,

který dlouhá léta vykonával službu kostelníka. Srdečně blahopřejeme a přejeme pevné zdraví a hojnost Božího požehnání.

o. Petr a redakční rada

KLUB MAMINEK FUNGUJE UŽ DESET LET

V pátek 5. listopadu se konalo setkání maminek, které navštívily nebo navštěvují Klub maminek (KM) při příležitosti kulatého výročí jeho založení. Sešlo se nás asi 25, přijely i dvě maminky nyní už přespolní a společně jsme zavzpomínaly na to, co jsme díky KM mohly my a naše děti prožít. Shodly jsme se na tom, že Klub je pro nás přínosem, stal se místem pro vytváření společenství. Hlavně maminky k nám přivdané potvrdily, že se jim takto daleko lépe podařilo „zapadnout“ a najít nové přátele. Samozřejmě i my musíme překonávat různé problémy, ale desetiletá existence

potvrzuje, že Klub maminek je užitečný. A tak zároveň chceme pozvat maminky, které by

se rády zapojily, aby přišly mezi nás. Setkání probíhají v pondělí od 9 hodin.

DUCHOVNÍ OBNOVA VEDENÁ O. PETREM KRENICKÝM (19. – 21. listopadu 2010)

Ve dnech 19.-21.11.2010 proběhla krátká předadventní duchovní obnova, kterou vedl O. Petr Krenický z Ukrajiny. Z této duchovní obnovy jsme pro vás vybrali pár myšlenek.

Pátek

„Když Ježíš vešel do chrámu, začal vyhánět ty, kdo tam prodávali, a řekl jim: „Je psáno: Můj dům bude domem modlitby, ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.“

Lk 19,45-46

V chrámě se měly přinášet oběti, ale tehdy tam kvetl hlavně byznys a řešily se peníze. Ježíš chce, aby chrám byl místem, kde člověk má spočívat v Bohu a kde může obnovovat svůj vztah s ním. Chce, aby tam nebyli lidé,

kteří o Boha nestojí, ale aby to bylo místo pro ty, kteří touží po osobním setkání s ním. Toto osobní setkání nás může proměnit, uzdravit naše vztahy s lidmi, a pomáhat nám, abychom dokázali milovat jako on.

Opravdová láska se nepyšní sama sebou, ale dává život. Stvoření světa je projevem Boží lásky. Bůh stvořil svět za šest dní. Šestý den stvořil člověka. Sedmý den odpočíval. Ne proto, že by to potřeboval, ale proto, abychom ten den mohli i my spočinout v Bohu a prožívali nádherný vztah s ním. Bůh ale chce od člověka určitou

odpovědnost – tu, která se rodí z každého vztahu, a to je střežení člověka a jeho ráje před nepřitelem, tj. zlem.

Celé peklo je totiž proti vztahům lásky. Nemůže vystát, že my můžeme být v Boží přítomnosti a hledá, jak tento vztah zničit – snaží se zasít nenávisť, závist, nelásku.

Proč člověk selhává v pokušení? Protože v momentě pokušení nepočítáme s Bohem. Jsou to momenty, kdy se člověk odvrací od Boha a chce si vytvořit svůj ráj. Tragédie je ale v tom, že to pak není život, ke kterému nás povolal Bůh, protože v něm chybí Boží pokoj a láska.

Lidé nevěří, že jsou povoláni Boží láskou k lásce, ale věří ve zlo, nenávisť... A hledají si náhradní lásky jako jsou např. peníze, televize, auto... Z toho plyne samota, utrpení, beznaděj člověka.

Bůh člověka neproklíná, když se od něj člověk odvrací. Naopak Bůh nám dává příslib spásy a s tím možnost návratu k němu. Obnova vztahu

člověka s Bohem je ale spojena s utrpením. Bez této bolesti bychom ovšem zůstali zahleděni do sebe, a do svých falešných lásek. My lidé toužíme pro pravé lásce, ale bojíme se, že zkušenost této pravé lásky nás bude něco stát, ale to je cesta od egoismu. Vždyť není nic krásnějšího, než když můžeme milovat jako Bůh. Síla jeho lásky může dokázat, abychom mohli milovat lidi proto, že jsou hodni lásky a přestat na nich vidět, jak jsou „zlí“.

On chce, abychom nenadávali, neodsuzovali, ale milovali všechny zraněné, aby i oni mohli zažít, jak nenahraditelná je láska a jakým darem je život, který dává Pán.

Pramenem obnovy Boží lásky v nás je modlitba.

Opravdový život je ve spojení s Bohem. A tak budme vděční Bohu za náš život, i kdyby se nám nedostalo pochopení a lásky od lidí. Jeho láska je větší, zvedá a naplňuje. A každý člověk naplněný Boží láskou může tuto zkušenost nést druhým.

Sobota

Bůh nás chce obdarovávat svými dary, ale my se bráníme je přijímat. Máme své představy o tom, co by nám měl dát. Náš pohled na veškeré dění je příliš lidský a je to pohled skeptický, plný beznaděje a nejistoty, a tak se naše představy stávají překážkou pro mnohá obdarování.

Ale Bůh má pro nás plán spásy. Jediné, co očekává od nás, je naše důvěra v tento plán.

Bůh se obrátil k Abramovi – tehdy sedmdesátiletému, který byl bez potomka a vyzývá ho jít do země Kanaán a zároveň slíbuj, že dá tuto zem za dědictví jemu a jeho potomkům. V tuto chvíli jeho příslib vyznívá jako čiré bláznovství, které se nedá lidskou logikou pochopit. Ale Abram uvěřil a vydal se na cestu. Přišel do Kanaánu, kde byl hladomor, tak musel utéci do Egypta. Selhal snad Boží plán? Ne, Bůh Abrama zkouší. Chce Abrama zocelit a přes všechny ty těžkosti přivést k osvobození a k uvědomění si, že pro jeho život stačí Pán sám. Člověk se může

Božím plánům přičít, může nadávat, stěžovat si – ale když dá Bohu šanci, pak je on může použít, dělat skrze něj zázraky a tak uskutečňovat svůj plán. Cesta života vede skrze důvěru v Boha – ale je to někdy cesta bolesti, utrpení a zříkání se vlastních představ a materiálních i psychických závislostí.

Kdo je příliš zatvrzelý a plný sebe a svých pocitů, neumožní Bohu projevit se a tím se ochuzuje o mnohá obdarování. Pán může použít pouze ty, kteří jsou v očích světa slabí. Na nich – těch, kteří si na sobě nezakládají, kteří nesmyslejí pyšně, na pokorných - ukazuje Bůh svou sílu.

Neděle (slavnost Ježíše Krista Krále)

Dnešní svátek je slavností Božího milosrden-

ství, protože na kříži Ježíš ukazuje svoji velkou lásku k člověku, ke každému člověku. Vždyť v dnešním evangeliu čteme o lotrovi, který ho prosí: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ A on mu říká: „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ To dnes, moji milí, platí i pro nás. Dnes budeš se mnou v ráji, pokud věříš v sílu Boží lásky, pokud se učíš žít v blízkosti Boha, který tě miluje. Ježíš chce, abych mu dovolil, aby každý den sestoupil ze svého kříže a vstoupil do mého kříže. A potom, i když mám trápení s nějakým člověkem nebo nemám dost peněz nebo mám problémy, starosti... pak tato trápení nemají v mém životě hlavní slovo, protože já žiju svůj život v blízkosti Boha, kterému mohu zcela důvěřovat.

redakční rada

Nenápadná myšlenka jako pozvání Duchem svatým?

Bylo to letos jednoho březnového večera, čtu si knihu na zamyšlení. A narazila jsem na výraz PRŮZRAČNÝ ŽIVOT. To byl vlastně jeden z cílů, po kterých jsem toužila při začátku semináře Charismatické obnovy v lednu 2009. Sjednotit sebe, svoji práci a službu druhým s Božím plánem. Tento myšlenkový návrat mě „donutil“ vytáhnout sešit s poznámkami z této obnovy.

Jak tak listuji, našla jsem v té spoustě povzbudivých slov i lístek papíru, kde jsem měla napsané dary, které jsem si vyprošovala při modlitbě za vylití darů Ducha svatého. Mimo jiné jsem prosila o schopnost být svá - být sama sebou, nepodléhat moderním trendům, nebát se kritiky ostatních. A najednou mi v uších zní věta z minulého týdne, kdy mně při odchodu z funkce nadřízená na rozloučenou říká: buďte nadále taková, jaká jste.

Tehdy, v tu chvíli, mě ta slova mile potěšila, ale teprve v ten březnový večer mi došly souvislosti a zažila jsem obrovskou radost, ze které jsem nemohla ani spát a dlouho jsem vzpomínala,

co se za celý rok událo, a děkovala Bohu za všechno, co týdny charismatické obnovy přinesly. A bylo toho mnohem víc než tento „malý“ zážitek.

Ne vždy se mi daří dělat vše podle toho, co říká Písmo, podle intuic, které vyvěrají z hloubi mé duše a já věřím, že je vede Duch svatý. Každodenní život je ustavičný boj.

Ale já vím, že jsem díky obnově udělala kroky k průzračnosti života, k cestě podle Písma svatého. Nevinná věta na rozloučenou byla pro mne krásným ujištěním - do roka mi touto cestou Pán sdělil: Pros a bude ti dáno. Všechno po čem tvé srdce v pokoře touží, ti dám.

Pokud jen trochu uvažuješ nad účastí na nadcházejícím kurzu Charismatické obnovy v naší farnosti, odvažuj se říci, že je to pro tebe pozvání Duchem svatým. Tak neváhej a běž se přihlásit.

účastnice Charismatické obnovy 2009

Každý, kdo jen trochu může, se zapojil do akce Vezmi a čti. Pro někoho to není problém, protože už dávno bere každý den Písmo do rukou, někdo má problém s tím, jak si zorganizovat čas, najít to správné místo, někdy se prostě jenom nechce... Nahlédnutí do rodin, kde čtou Bibli nejenom rodiče, ale i děti, vám přinášíme v následující reportáži:

⇒ Asi bych se nedonutil číst každý den Bibli. Proto jsem velmi přivítal, když nás o. Petr vybědl, abychom četli i dětem. Každý večer, místo pohádky, jim přečtu úryvek z Písma. Funguje to. Děti usnou jak u Ferdý mravence, tak u evangelia. Jednou jsme chtěli jít s manželkou večer pryč, a tak jsem se rozhodl, že si budu číst už odpoledne. Děti si hrály a já jsem se pustil do čtení. Za chvíli mě přerušila moje manželka: „Proč si to čteš nahlas?“ Rozhlédl jsem se kolem sebe a odpověděl jí, že přečtu dětem. Manželka mi odpověděla: „Ale děti šly už před chvílí k babičce a volaly na tebe, tak se jdu podívat, proč jsi jim neodpověděl...“

⇒ Snažili jsme se číst si celá rodina. Je to jenom chvílka, tak jsem si myslela, že to děti vydrží. Naši „raraši“ však ne. Vždycky se poštuchovali, hádali se, já jsem je okřikovala..., a když se konečně zklidnili, tak jsem byla tak vytočená... Mrzí mě to, že Pán Ježíš by k nám měl prostřednictvím svého slova přijít zrovna, když u nás je tak špatná atmosféra. Odložila jsem pravidelné čtení, modlím se a věřím, že až děti trochu povyrastou...

⇒ Nedávno mě překvapila moje tříletá dcera. Vzala Bibli a rozhodla, že dneska je řada na

ni, tak nám dnes bude číst z té těžké knížky ona. Otevřela ji a začala: „Jednou šel Pán Ježíš s „učedníkama“ po cestě do Hodonína a nakupovali tam...“

⇒ Moje dcera, pubertářka, mi nedávno řekla, že to prostě číst nebude, protože ji to nebaví. Moc mě její odpověď mrzela a začala jsem pochybovat, jestli ji dobře vychovávám... Vzpomněla jsem si také na sebe. Co jsem četla v jejím věku? Co mě bavilo...?

⇒ Když si s dětmi přečteme úryvek z Písma, mluvíme pak spolu o tom, co jsme četli, co nám Pán Ježíš chtěl asi říct. Když je však úryvek méně srozumitelný, tak se ptám dětí, jestli ví, o čem jsme četli. Většinou se mi dostane stejné odpovědi: „Pán Bůh chce, abychom se měli rádi a byli jsme hodní.“ Pokud si moje děti z Bible (vzhledem k jejich věku) zapamatují jenom toto, myslím, že to stačí a Bibli dobře chápou.

Myslím, že se všichni shodneme, že pravidelné čtení Bible není nic lehkého. Vyžaduje to kázeň a trpělivost. Kdyby šlo jen o naši osobu, snad bychom si s tím nějak poradili. Jestliže se však jedná o čtení v rodině, kdy toužíme po tom, abychom se setkali všichni společně s Pánem a přitom slyšíme časté výmluvy ze strany našich dětí, pak už jsme zkoušení i z našich ostatních vlastností jako je správné rozlišení, co kdy říct; odpuštění, když děti neposlechnou a jiných. I přes tyto těžkosti věřme, že Bůh si naše děti vede svou cestou... a my jim můžeme dát příklad věrnosti a vytrvalosti.

Kamila Košutková

S poctivostí nejdál dojdeš?

Před několika lety jsem pracovala jako sekretářka ve velké firmě. Vypisovali jsme zrovna výběrové řízení na funkci controllingu a kalkulací a já jsem se o tom zmínila švagrovi. Ten měl o pozici docela zájem, a proto si poslal na firmu žádost o místo s životopisem. Od začátku byl pro své vzdělání i praxi velkým favoritem. Zeptala jsem se ho, jestli ho mám u šéfa trochu „protlačit“ (a jak mi později šéf potvrdil, stačila by zmínka a místo by bylo jeho), ale švagr nechtěl s tím, aby byl konkurz spravedlivý. O místo byl obrovský zájem a žádostí přišlo velmi mnoho. Začala jsem se probírat životopisy i ostatních uchazečů, abych zjistila, jestli někdo může švagrovi konkurovat. Jeden životopis jsem pročítala obzvlášť s obavami. Zdálo se, že pan F by mohl hodnotící komisi zaujmout a vzrůstalo u mě podezření na jakési nebezpečí. A opravdu. Do nejužšího

výběru postoupil můj švagr a pan F. Ten přišel na osobní pohovor o něco dříve, a proto čekal u mě v kanceláři. Občas se na něco zeptal, ale odpovídala jsem jen stroze. Přece se s nim nebudu vybavovat, když já fandím druhé straně, myslela jsem si. Měla jsem pokušení přece jen se šéfovi o švagrovi zmínit, ale i já jsem cítila, že by to nebylo úplně spravedlivé.

Výběrové řízení skončilo. Na pracovní pozici byl nakonec vybrán pan F. Byla jsem zklamaná a říkala jsem, musím přiznat, že i trochu vyčítavě: Bože, tak s tou poctivostí jsme tedy daleko nedošli. Ale jak už to bývá, jeho záměry daleko převyšují naše záměry... Odpověď přišla docela brzy: švagr si našel lepší práci v jiné firmě. A pan F? Ano, ten nebezpečný konkurent je již několik let mým skvělým manželem.

JF

BETLÉMŠTÍ PASTÝŘI

Jasub je dobrý pastýř, pomyslel si David. Nikdy neviděl, že by nějakému svěřenému zvířeti ublížil nebo s ním zacházel hrubě. Pravda, dovedl je pořádně přetáhnout holí, když to bylo potřeba, ale nikdy v tom nebyl vztek nebo krutost.

„Hospodin je mým pastýřem,“ opakoval si David větu z prastaré písně svého národa. Toužil po tom, aby to byla pravda. Vždyť každý člověk na světě potřebuje někoho, kdo by ho vedl, radil mu, napomínal, těšil a staral se o jeho potřeby. Pomalu došel k Jasubovi, který se mezitím posadil na velký kámen.

„Jak by vypadalo stádo bez pastýře, Jasube?“ „Stádo?“ usmál se Jasub. „Bez pastýře

by přece žádné stádo nebylo. Každá ovce by si šla, kam by jí napadlo a večer by pak vci měli snadnou práci.“

„Potřebují i lidé pastýře?“

„Ty o tom pochybuješ?“

„Myslíš, že Mesiáš, kterého Bůh pošle, bude takovým pastýřem?“

„Jestli si to myslím?“ Jasub se odmlčel a pak zvedl k Davidovi oči, které zazářily zvláštním leskem.

„Já tomu věřím!“ pronesl s důrazem v hlase. „Věřím!“

Ostrý hvizd přerušil jejich rozhovor. Když se otočili, zpozorovali, že Zára s Hanuelem ukazují kamsi rukou. Když se podívali, uviděli

přicházet obrovské stádo, střežené několika pastýři.

„Budou potíže,“ povzdechl Jasub. Stáda se navzájem přiblížila a splynula v jedno.

„Á, Jasub. Myslel jsem si to,“ poznamenal muž. „Hádám, že si budete muset hledat jiné pastviště,“ zvedl vyzývavě hlavu.

„Nemáš právo nás vyhánět. Nemyslíš, Abídame, že je tu dost pastvy pro všechny?“ Jasubův hlas vybízel ke smíru.

„Od tebe si akorát nechám určovat, na co mám právo. A teď už padejte, nebo vás vyprovidíme kamením!“ pohrozil Abídame.

„Byli jsme tu dřív než vy!“

„Ha, slyšíte kamarádi? Prý tu byli dřív! Dobrá, jak chcete!“

David si letícího kamene vůbec nepovšiml; až pocítil ostrou bolest v noze, došlo mu, že Abídame hodil.

„Blázníš?! To chceš toho kluka zmrzačit?“ napřáhl Hanuel ruku k odplatě.

„Nech toho!“ zněl Jasubův hlas mírně, ale pevně a rozhodně. „Jdeme!“ zavelel.

Ovce se dosud klidně pásly. „Dostaneme je vůbec odsud?“ uvažoval David a díval se na Jasuba, jak se obrací směrem ke stádu. Z jeho úst se ozvalo zvláštní, jakoby zpívané volání. David sledoval, jak ovce pozorně zvedly hlavu. Jasub zavolal ještě jednou, otočil se a klidně odcházel. Věděl, že jeho ovce ho budou následovat. David něco podobného viděl poprvé. Jako u vytržení sledoval, jak jedna za druhou ovce vychází poslušně z cizího stáda za hlasem svého pastýře. Poslední!

„Jasube, jak jsi to dokázal?“ zeptal se s úžasem.

„Byl bych špatným pastýřem, kdyby ovce neposlechly můj hlas,“ usmál se. Ostatně, i Abídame je dobrý pastýř.

David pochopil. Viděl, že ani jedna ovce z Abídameova stáda si Jasubova volání nevšíkala.

„Pamatuj si, je nutné, aby ovce dobře znaly hlas svého pastýře. Pak není problém, aby ho následovaly kamkoliv.“

„Jen počkej,“ obrátil se cestou ke kulhajícímu Davidovi Hanuel, „ona už se naskytne příležitost, jak to tomu nafoukanci vrátit i s úroky.“

„Také jsem kdysi tak uvažoval,“ pokýval Jasub. „Pamatujte si hoši, odpuštění je víc než odplata, smířlivost je větší než hněv a podaná ruka je víc než vypovězení války. Víím, na co myslíte. Ten, kdo jedná tímto způsobem, bude považován za zbabělce. Ale nejsou čisté ruce a neposkvrněné svědomí mnohonásobně cennější než pocit uspokojení z vykonané pomsty?“

Jasub si vysoukal plášť a ukázal patrnou rudou jizvu nad kolenem.

„Ten muž, který tenkrát hodil kámen, nebyl o mnoho starší než já. Rána se dlouho hojila a moji duši plnila pomstychtivost. Po nějakém

Čase jsme se znovu potkali: šel ke mně a podával mi ruku na usmířenou, zatímco já stál a čekal. Věděl jsem, že čím blíže přijde, tím bude rána jistější. Nenávisť a hněv dovedou naprosto zaslepit rozum. Zasáhl jsem ho do hlavy. Neskácel se najednou; padal pomalu, jakoby překvapený tím, co jsem udělal. Zuřivá zášť byla v mžiku vystřídána panickou hrůzou. Ach, jak dlouho mi tenkrát trvalo, než jsem k němu přistoupil. A jak se mi ulevilo, když jsem zjistil, že žije. Staral jsem se o něho celý týden. Mnoho jsme toho nenamluvili, ale oba jsme věděli, že kámen proti člověku už nezdvihne. Zemřel dřív než já a já dodnes děkuji Bohu, že odešel ze života přirozenou smrtí a ne mou rukou.“

(Z knihy Deset a jedno setkání, příběh pokračuje na straně 18)

Radost a jásos andělů na nivách betlémských se donesly k pastýřům. Že pastýři byli nejlépe zpraveni o narození Božího Syna, je svědectvím a znamením. Nikoliv velcí a mocní tohoto světa, ne různí vůdcové dostávají jako první tuto radostnou zprávu. Chudým, prostým, posledním z národa se jí nejdříve dostává. To slabé ve světě vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. Ježíš sám řekne: „Velebím tě, Pane a země, že jsi to skryl před moudrými a chytrými a zjevil jsi to maličkým.“ Pastýři jsou také živým znamením. Ten, o němž andělé zvěstovali pastýřům, sám bude pastýřem. „Já jsem dobrý pastýř,“ říká Pán o sobě. Ne skrze zděšení a násilí se má lidem dostat spása, ale skrze pastýřskou starost Ježíšovu. Tato pastýřská starost půjde tak daleko, že on se vydá jako velikonoční beránek za hříchy světa.

NEBOJ SE, MALÉ STÁDCE! ZDÁ SE, ŽE TÍM CHCE JEŽÍŠ ŘÍCI: I V DOBĚ VÁNOČNÍ A V TOMTO USPĚCHANÉM SVĚTĚ CHCI TI ŘÍCI, ŽE JÁ ZNÁM SVOJE A ONI ZNAJÍ MNE.

Mirka Červenková

BERÁNEK

KDO TĚ STVOŘIL, BERÁNKU?
VÍŠ TO, MALÝ BERÁNKU?
DAL TI ŽIVOT, KRMÍ TĚ
U ŘÍČKY I V PAŽITĚ,
ODEL TĚ V HÁB RADOSTI
BĚLOSKVOUCÍ HEBKOSTI,
ON TI NĚŽNÝ HLÁSEK DAL,
BYS ÚDOLÍ ROZESMÁL!

KDO TĚ STVOŘIL, BERÁNKU,
VÍŠ TO, MALÝ BERÁNKU?
POVÍM TI TO, BERÁNKU,
POVÍM TI TO, BERÁNKU.
JEHO JMÉNO TVOJÍM JE:
BERÁNEK SE JMENUJE.
MÍREM, POKOJEM JE ZNÁM,
JAKO DÍTĚ PŘIŠEL K NÁM.

JÁ DÍTĚ, BERÁNEK TY,
OBA JSME V NĚM UKRYTI.
BERÁNKU, ŽEHNEJ TI BŮH,
BERÁNKU, ŽEHNEJ TI BŮH.

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

BENJAMÍN

V táboře pastýřů nedaleko Betléma zůstal té zvláštní noci jen malý Benjamin. Z očí se mu valily slzy. Všichni pastýři do jednoho odešli. Spatřili jakousi zářící postavu, která je vyzvala, aby šli vzdát čest Králi králů, který se právě té noci narodil. Plni vzrušení se za ním rozběhli. Každý mu chtěl dát nějaký dar, alespoň malou pišťalku.

Benjamin byl malý a kulhal. Zůstal v táboře, aby prý někdo hlídal oheň. Neudržel by prý s nimi krok. Od malička měl jednu nohu kratší a slabší.

Vysoko na nebi se jako na černém sametu třpytila obrovská jasná hvězda. Benjamin už věděl, co udělá. Spokl slzy, opřel se o hůl, namáhavě vstal a vydal se směrem, který hvězda ukazovala. Dokáže to. I kdyby mu to trvalo sebedéle, nakonec se také pokloní Králi králů, který se té noci narodil. Ale Benjaminovi se špatně chodilo i ve dne, natož v noci. Hůl mu klouzala po kamení a několikrát upadl, protože šlápl do nějaké prohlubně. Zařal pěsti a belhal se dál. Chtěl dojít k cíli za každou cenu. Jako by mu ta velká hvězda dodávala odvahu.

Noc se chýlila ke konci, když dorazil k místu, nad nímž se zastavila hvězda. Byl to jen obyčejný chlév. Benjamin doskáká až ke vchodu a nespěle nahlédl dovnitř. V rohu na slámě uviděl ženu s očima zářícíma něhou, která zaplavovala celou místnost, a v jejím klíně pokojně spící novorozeně.

Před dítětem se v hluboké úctě tváří k zemi klaněly tři postavy. Vypadaly vznešeně a tajemně. Když muži povstali, odevzdali nemluvněti dary v nádherných skříňkách. Ten první mu přinesl nesmírně vzácné kadidlo. Druhý muž, mocný král ebenové pleti, otevřel svou skříňku a zazářilo zlato. Třetí položil dítěti k nohám drahocennou myrhu.

V Benjaminovi by se v té chvíli krve nedeřezal. Pro samý spěch zapomněl dárek v táboře! Podíval se na sebe. Byl jen chudý kluk, navíc ještě kulhal a chodit mohl jen s holí. Ano, hůl! Jistě. Vždyť byla tím nejcennějším, co měl. Dá malému králi svou hůl. Nesměle se k němu blížil. Opřel se rukou o jesličky a podal hůl dítěti. To otevřelo oči a usmálo se. Jeho úsměv naplnil Benjamin radostí. Potom dítě sevřelo pěstičku kolem hole a přitáhlo si ji blíž. Mělo nečekanou sílu. Benjamin hůl překvapením pustil a zavravoral. Málem upadl.

Jak se zapotácel, opřel se ve zmatku o jednu i o druhou nohu. Ano, stál pevně i na té noze, která byla od narození slabá a kratší než ta druhá. Byla zdravá! Poskočil, aby si vyzkoušel, jestli se mu noha opravdu uzdravila a pak se před dítětem vrhl na kolena. Vděčně mu polibil malou ručku a pošeptal mu: „Děkuji ti.“

*Přepsáno z knihy
Vánoční příběhy pro potěchu duše
od Bruna Ferrera*

VYZNÁNÍ VÍRY III. - Věřím v Boha Otce - 2. část

Milí přátelé,

v minulé části této série jsme začali probírat Apoštolské vyznání víry a dnes na něj navážeme a dokončíme první věroučnou „skupinu“ pravd o Bohu Otci. Dnes se budeme zabývat zvláště titulem „stvořitel“, protože s ním souvisí mnoho důležitých základních prvků křesťanské víry.

...stvořitele... (čl. 279-324)

Jedná se vlastně o první výpověď o Bohu v Písmu: „Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi.“ (Gn 1,1) Uznání Boha jako stvořitele dává odpovědi na základní otázky lidské existence: odkud pocházíme – kam směřujeme – jaký je náš cíl? Poznat Boha jako stvořitele je lidský rozum schopný skrze jeho stvořitelství dílo. *Stvoření je dílem celé Trojice: Otec je původcem, ale skrze Syna a Ducha, kteří jsou jakoby „jeho ruce“* (čl. 292). Důležité je uvědomit si, že Bůh stvořil nebe i zemi, protože chtěl, učinil tak z lásky.

Víra ve stvoření „ex nihilo“ (z ničeho) má zajištěné důsledky: díky tomu je Bůh „svobodný“, protože není vázán na něco, co již existuje(!) a díky tomu může skrze Ducha stvořit hříšným lidem čistá srdce a zesnulým při vzkříšení nová těla (čl. 298).

Bůh stvořil svět jako dobrý a dal jej lidem jako dar, dědictví. Církev musela v dějinách tuto pravdu mnohokrát hájit např. proti gnózi, která říká, že svět je špatný a je třeba se od něj osvobodit apod.

Stvoření má svou dobrotu, ale je teprve „na cestě“ ke konečné dokonalosti, kterou mu určil Bůh. Boží velikost můžeme spatřit také ve spolupráci s tvory, kterým dává podíl na svém stvořitelství díle – jedni mohou být počátkem druhých, např. plazení dětí.

Proč tedy existuje zlo? Toto je velké tajemství

nauky o stvoření. Když Bůh stvořil nebe i zemi, chtěl, dal člověku dar svobodné vůle, což s sebou samozřejmě nese riziko, že se člověk odchýlí od jeho lásky. Bůh není příčinou zla, ale dopouští je, protože je tak mocný, že z něj dokáže vytěžit dobro (čl. 311). Příkladem může být příběh Josefa egyptského – díky tomu, že byl prodán do Egypta, mohl pak zachránit své příbuzné od hladu. Nejvíce je to samozřejmě vidět u Ježíše: **Bůh tak miloval svět, že k naší spáse poslal svého Syna..., který zemřel, abychom my mohli žít!!** Z největšího mravního zla, které kdy bylo spácháno, Bůh vytěžil největší dobro: oslavu Krista a naše vykoupení. Tímto se ale zlo nestává dobrem! (čl. 312)

Jak se vyrovnat s existencí zla ve světě nebo v našem životě, na to není jednoduchý recept. Ve světle víry v Boha nám může pomoci příběh z divadelní oblasti: představení se zásadně nikdy nehodnotí, dokud se nezatáhne naposledy opona... Podobně i my mnohé věci pochopíme až tehdy, když se „zátáhne opona“ našeho života. Některé z nás toto může velmi zraňovat a znejišťovat, ale díky víře můžeme mít jistotu, že přes všechny peripetie a těžkosti má Bůh všechno pevně v rukou (srov. čl. 324), jako autor té divadelní hry, která ještě neskončila...

...nebe a země... (čl. 325 – 354)

Tento slovní obrat v biblické řeči znamená všechno, co existuje, celé stvoření (čl. 326). Nebe je pojímáno jako svět duchovní, kde přebývá Bůh a andělé, a země je svět lidí.

V nebi spolu s Bohem přebývají andělé. Sv. Augustin říká, že slovo „anděl“ znamená úkol („poslaný“) a podle přirozenosti je to duch. Mají stejné jako lidé rozum a vůli, ale převyšují viditelné tvory dokonalostí. Jejich úkolem je pomáhat v uskutečňování Božích záměrů. Každý věřící má ke své ochraně anděla (čl. 336).

Jak již bylo řečeno, Bůh stvořil svět jako dobrý a svým způsobem dokonale. Vzájemná závislost tvorů je však jeho záměrem, např. potravní řetězec. Hierarchii tvorů můžeme spatřovat ve stvoření šesti dnů – postup k dokonalějšímu. Tvorové jsou stvořeni ke vzájemnému doplňování se a službě. Vrcholem stvoření je člověk (čl. 343). Stvoření šesti dní směřuje k sedmému dni – Boží oslavě. Vše však bude završeno první den po sobotě – vykoupením při Kristově zmrtvýchvstání, které je počátkem nového stvoření.

člověk (čl. 355 – 384)

Všichni z hodin náboženství nebo z liturgie víme, že jsme byli stvořeni k Božimu obrazu, což je vlastní člověku jako jedinému z pozemských tvorů. Bůh pro člověka stvořil svět, ale člověk byl stvořen, aby miloval Boha a stvořený svět obětoval Bohu.

Ve své přirozenosti člověk spojuje svět viditelný (tělo) a neviditelný (duše). Tedy celý člověk s duší i tělem je Bohem chtěný! Nemůžeme zatracovat tělo a vyzdvihovat duši – prostě to patří k sobě, Bůh to tak chtěl.

Další rozlišení je ve stvoření člověka jako muže a ženy. Nicméně Bůh není ani muž, ani žena – je to čirý duch. Člověk jako muž a žena není stvořen nedokonale, napůl nebo neúplně. Důvodem pro tuto „dvoj-jakost“ je láska, společenství – muž a žena jsou stvořeni jeden pro druhého.

pád (člověka, čl. 385 - 421)

Skutečnost hříchu můžeme správně rozpoznat pouze ve světle Božího zjevení. Hřích je především zneužití svobody stvořených osob. Lidé dostali svobodu, aby mohli milovat Boha a sebe navzájem. Pravda víry o prvotním hříchu je rubem radostné zvěsti o Kristu, protože pouze ve světle smrti a vzkříšení Ježíše můžeme pochopit její plný význam. Kdyby se nejednalo o závažnou věc, Bůh by asi neposílal k její nápravě svého Syna...

Pád prvních lidí ale zapříčinil svůdce. Ďábel je padlý anděl, jeho pád spočívá v **svobodném rozhodnutí odmítnutí Boha a to jedinou povzdý!** Pro něj není cesty zpět... Podobně jako pro lidi, kteří se neobrátní ani v okamžiku smrti.

Ďábel má jistě velkou moc, kterou můžeme ve světě spatřovat – troufl si i na Ježíše, když jej pokoušel na poušti. Nicméně je to také jen tvor a jeho moc je omezená. Ani on nemůže zmařit Boží plány (čl. 395). Proč Bůh tedy jeho moci neudělá konec jednou provždy? Příchodem Krista už bylo vítězství Boží věci započato. Někteří Otcové píší, že ďábel ví, že prohrál, ale přesto svůj boj ještě nevzdal.

První hřích vlastně spočívá v pýše a v nedostatku důvěry ve Stvořitele, v jeho lásku – Adam a Eva chtějí být „jako Bůh“ (čl. 398), znát dobré i zlé a rozhodovat o tom. I každý další hřích je pokračováním tohoto upřednostňování sebe před Bohem. Tento prvotní hřích zasáhl postupně celé lidstvo. „Dědičný hřích“ však nemá charakter osobní viny. Kvůli jednotě lidstva s Adamem si s sebou neseme také tento prvotní Adamův hřích (čl. 404). Tímto hříchem se lidé dostali pod vliv satana.

Bůh však ani po tomto hříchu člověka neopustil, vždyť už v ráji mluví o vykoupení: předpovídá boj mezi hadem a ženou a konečné vítězství jejího potomka (čl. 410).

A proč Bůh nezabránil člověku v jeho hříchu? Kristova milost nám dává mnohem víc, než nám bylo odňato ďáblem v ráji, jak říká sv. Lev Veliký (čl. 412) – z toho důvodu se o Velikonočních zpívá „šťastná vina, pro kterou přišel Vykupitel tak vznešený...“ A hlavně – pokud by Bůh zabránil lidem v jejich hříchu, jednal by v rozporu se svobodou, kterou jim dal: nestvořil lidi jako loutky, ale jako svobodné bytosti!

Na závěr jedna důležitá věc: spása není návrat do ráje, protože by jinak dějiny byly zbytečnou oklikou. © Spásou získáváme mnohem, mnohem více: stali jsme se Božími dětmi!

Příště se seznámíme s částí Vyznání víry, která se týká víry v Ježíše Krista, jednorozného Syna Božího.

*těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny: Katechismus katolické církve (KKC)

RODINA, KTERÁ PŘIŠLA Z DALEKA

Je to už 14 let, co se do Bojanovic přistěhovali manželé Fodorovi a jejich dvě děti. Nepatří sice do naší farnosti, protože jsou pravoslavného vyznání, ale spojuje nás víra ve stejného Boha. Jsem ráda, že si v adventním čase našli volnou chvíli a ochotně zodpověděli mé otázky.

Jak jste si zvykli na život v Dolních Bojanovicích?

Na život v cizině bez rodiny a bez přátel se dá z počátku těžko zvyknout. My jsme měli jen jedinou výhodu a to tu, že jsme byli vždy pohromadě (rodiče s dětmi). Začátky jsou vždy a všude těžké, hlavně v cizině. Potkalo nás štěstí, že jsme se usadili ve vesničce Dolní Bojanovice, kde nás lidé přijali a podali nám pomocnou ruku v nejtěžších chvílích. Touto cestou bychom chtěli poděkovat z celého srdce všem dobrým lidem, kteří nám pomohli. Ať jim to Bůh oplátí.

Co Vám tady chybí a co je pro Vás naopak přínosem?

Jak se říká: Všude dobře, doma nejlíp. Nejvíce nám tu asi chybí rodná zem, zbytek rodiny a naši přátelé. Ale v dnešní zmodernizované době máme možnost být se všemi v kontaktu, takže to je aspoň takové plus. A přínosem? Určitě je to dobrá práce a zázemí pro naše děti a taky je to velká životní zkušenost.

Patříte k pravoslavné církvi – jaké jsou možnosti zapojit se do života této církve zde?

Jelikož jsme věřící rodina a v Moldávii jsme chodili do kostela, tak nám to tu ze začátku chybělo. Později jsme se dozvěděli o pravoslavném kostele v Mikulově a později o kapli v Hodoníně. Zapojit se může kdokoli, kdo je ochoten otevřít se Bohu.

Jak se slaví Vánoce v Moldávii?

U nás v Moldávii se ještě používá Juliánský kalendář, a proto se Vánoce slaví až 7. ledna. Zvyky a tradice jsou tam skoro stejné jako zde, ale v něčem se i lišíme. Například je zvykem na Vánoce dělat zabíjačku a ne smažit kapra, jak je to zvykem tady. Stále je živá tradice koledy, která u nás přetrvává a děti i dospělí chodí a koledují někdy i do samotného rána.

Jak slavíte Vánoce nyní?

Jelikož děti byly malé, když jsme se sem přistěhovali, začali jsme díky nim slavít Vánoce v „českém stylu“. Klasicky 24. prosince je štědrovečerní večeře (kapr, bramborový salát) koledy, cukroví a dárečky. Vánoce u nás ale nekončí, protože je slavíme dvakrát. Jednou 24. prosince a potom velkolepě i 7. ledna se všemi přáteli návštěvou bohoslužeb.

Máte možnost setkávat se s krajany zde – udržovat si svoji kulturu?

Za tu dobu, co jsme zde, jsme si našli v okolí hodně přátel pocházejících z Moldávie, takže jsme tu taková jedna velká rodina. Máme možnost slavít různé svátky všichni spolu a udržovat si tak svoje zvyky a tradice.

Je pro Vás víra posilou, vnímáte Boží pomoc ve Vašem životě?

Každý nás tady v Bojanovicích asi zná už dlouho, takže ví, že jsme to měli od začátku těžké, ale za vše můžeme děkovat Bohu, díky kterému jsme to všechno překonali.

Děkujeme rodině Fodorových za rozhovor a přejeme jim, ať se jim u nás daří a cítí se tu doma.

A. Tlachová

V minulém čísle Cesty jsme vám slíbili pokračovat v přednáškách na téma manželského soužití. Dnešního článku se věnuje krizím, které se v průběhu manželství nevyhnou žádnému z nás.

Kategorie krizí

První krize přichází často krátce po svatbě a je způsobená nedostatečnou domluvou ještě před uzavřením sňatku. Navíc se zde začne rozcházet realita s představami a očekáváním, která máme před uzavřením sňatku. Dříve spolu mladí lidé chodili, aby našli přednosti i nedostatky partnera a ještě před svatbou řešili náročné problémy. Co budeš dělat, když budu málo vydělávat, když budu nemocný...? Dnes spolu chodí, aby zažili něco hezkého, a tak budoucnost neřeší. Člověk se vyvléká ze zodpovědnosti. Mladí lidé často vstupují do manželství, aniž by se předem domluvili na důležitých věcech.

Příklad: Proč jsi mi před svatbou neřekla, že nechceš bydlet na vesnici? No, ty ses mě nikdy neptal, kde chci bydlet.

Jiný příklad: Monika se svěruje své kamarádce: Minulý týden přišel dopis od soudu adresovaný Ládovi. Nic mi o tom nechtěl říct, tak jsem počkala, až odejde do práce. Přčetla jsem si, že když bylo Ládovi 20 let, tak se mu narodil syn. Má platit výživné za osm let, ale pokud se syna, kterého nikdy neviděl, zřekne, tak mu ta paní to výživné odpustí. Kluka si chce osvojit její současný manžel... Už spolu chodíme dva roky a na Vánoce se ke mně nastěhoval. Myslela jsem, že se známe, vezmeme se a budeme mít rodinu ...

V poslední době stoupá věk snoubenců a dochází tak k nárůstu individuálních životních plánů a absence toho společného. Na manželství se více oceňuje to, když mi druhý

nepřekáží, eventuálně když mi pomáhá, než to, co nového společně tvoříme. Dá se říct, že manželé žijí **vedle sebe**, ale ne spolu. Je to takové sobectví ve dvou.

Příklad: V sobotu ráno se vzbudí mladí manželé. Adam nese Martině snídaní do postele. Martina však snídá sama a je smutná. O víkendu je to vždycky stejné. Adam jí připraví snídaní a pak odjede na kole, nebo jde do posilovny. V poledne se vrátí, sní oběd a pak sleduje sportovní program, u kterého často usne. V neděli musí navštívit rodiče. Nedávno Martina poprosila Adama, jestli by aspoň v sobotu nemohl zůstat doma a pomoci jí při nákupu, vaření, nebo úklidu... Na Adamův argument, že když celý týden sedí v kanceláři u počítače, tak o víkendu musí sportovat, Martina nemá co říct. Je jasné, že domluva nebude snadná. Dřív jezdila Martina na kole s Adamem, ale teď, když čeká miminko, to nejde. Jak to bude, až se to malé narodí...?

Dalším obdobím, kdy často dochází ke krizi, je doba asi tři roky po svatbě. Říká se jí krize třetího roku. Je to konec zamilovanosti. Krize je prožívaná huře ženami (už mě nemá rád) a pokud dojde k testování této lásky, může se krize radikálně prohlubovat. Ženy jsou častějšími žadatelkami o rozvod. Více do vztahu investují a tím, že jsou citlivější, víc se trápí. Muži více klouzají po povrchu. Ženy jsou větší snahou o změnu špatné situace více vyčerpány.

Ještě v 17. století byl muž vlastním ženou. Při sňatku nebyl potřebný souhlas ženy, protože za ženu rozhodoval otec. To, jak se žena v manžel-

ství cítila, byl jenom její problém. Tento postoj se našťásti změnil a dnes je tato nerovnováha pryč – alespoň tedy v naší kultuře. V manželství i v křesťanství jde o bratrství. Krize může být také následkem nezvládnutí rovnoprávnosti. Rovnoprávnost však v křesťanském pojetí neznamená, že si každý řekne, co chce, a jde si za tím ale že se bude snažit pochopit, co chce ten druhý, jak uvažuje nebo jaké má sny...

zpracovala Kamila Košutková

Vím, že tento článek jen ukazuje, jak krize vznikají a neuvádí žádný konkrétní návod na jejich řešení. Věřím však, že každý, kdo si pozorně přečte tyto řádky, uvědomí si i to, jakou měrou se podílí na své nebo partnerově nespokojenosti a tím už se nabídnou i formy, jak situaci zlepšit. V některých případech je dobré ze svých nároků slevit, jindy najít kompromis, někdy na nich trvat. Pak je

nutné vysvětlit partnerovi, proč je to či ono pro nás tak důležité. Na samý konec článku uvedu jedno doporučení, jak poznat, jestli se skutečně změnil partner/ka nebo spíše vaše rostoucí a majetnické požadavky na něj/ni: Vezměte si list papíru a čarou ho rozdělte na dva sloupce. Do jednoho ze sloupců si запиšte všechny vlastnosti vašeho partnera před svatbou, zatímco do druhého současné vlastnosti kladné i záporné. Pak oba sloupce porovnejte a vyhodnoťte, kolik negativních a kolik pozitivních vlastností partnerovi přibylo. Pokud je více těch kladných, buďte za to partnerovi vděční a dejte mu to najevo. Možná si uvědomíte, že většina věcí, které vám nyní vadí, dělal už před svatbou, jen jste si to ve své zamilovanosti nebo z nedostatku zkušenosti, že partnera nepředěláte (ani to nemá být vašim cílem), neuvědomovali.

Hana Maděryčová

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

KB - KŘESŤANSKÁ BELETRIE A PRÓZA

Eva a Pavel Dolejší: Deset a jedno setkání

Nakl. Křesťanský život, 211 stran

V této knize jsou popsány příběhy lidí, kteří procházejí různými boji a zápasy, ale vždy nacházejí východisko ze své obtížné situace, nacházejí oporu v živém Bohu a v Božím slově - Bibli.

ÚRYVEK Z KNIHY: K jesličkám

Praskající oheň vystřeloval k nebi roje zářích jisker a oči obou chlapců se klížily.

Tu září, rozlévající se po nebeské klenbě, považoval David nejprve za svítání. Ale to přece není slunce! Jeho vytřeštěné oči sledovaly neobyčejný úkaz. Vyděšeně se ohlédl po svých družích. Také oni už byli vzhůru

a neschopni slova zírali na ten sílící nadpозemský jas. Tu spatřil, jak z toho zářivého světla vystupuje vysoká bílá postava.

Anděl! napadlo Davida. To nemůže být nikdo jiný než Boží posel.

„Nebojte se,“ uslyšeli náhle. „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost. Dnes se vám narodil Spasitel v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“

Během několika okamžiků začal obzor tmavnout.

„Půjdeme! Půjdeme do Betléma a podíváme se, co se tam stalo,“ rozhodl Jasub. Jeskyně, do níž vešli, byla vytesána v měkké vápenkové skále. Když oči návštěvníků přivykly šeru, zaznamenaly, že zde nejsou prvními hosty. David dokonce bezděky zacouval ke vchodu, když se jeho pohled střetl s pohledem Abída-

movým. Uklidnil se však, protože si povšiml, že výbušný pastýř se snaží na své tváři vyloudit něco, co se podobá rozpačitému úsměvu.

Odvrátil hlavu, aby si prohlédl vnitřek útulku. U zadní stěny ležela mladá, unaveně vyhlížející žena a v její blízkosti seděl asi třicetiletý muž.

Tu se závěs u vchodu opět pohnul a vešla trojice udýchaných pastýřů.

Tak nejenom nám, napadlo Davida, ale všem. Díval se po těch drsných tvářích mužů, stojících tiše jeden vedle druhého. Tam nahore nepříatelé, bránící bezohledně pastvíka pro svá stáda, a zde, náhle jakoby zjhlí, nevědoucí, co si počít s rukama.

„Chceme vidět to dítě,“ ozval se do ticha Jasubův třesoucí se hlas. „Anděl nám oznámil, že zde najdeme narozeného Spasitele.“

„Ano, je to tak,“ potvrzovali ostatní. „I nám Boží posel přinesl tu radostnou zprávu. Viděli jsme otevřené nebe a slyšeli jsme chvalozpěv Božích zástupů,“ doplňovali jeden přes druhého.

Atmosféra se náhle uvolnila. Každý se chtěl podělit o to, co viděl a slyšel.

„Prosím, ukažte nám ho,“ obrátil se Jasub k mladým rodičům.

„Proč ne,“ usmál se muž.

David se propletl mezi pastýři úplně dopředu. Spatřil novorozeně. Leželo tam zabalené v plenkách a spokojeně spalo. Tohle je Mesiáš – zadíval se David na malý, bezmocný raneček ležící uprostřed jeslí.

Jasubovi zářily oči radostí a štěstím. Je to všechno skutečně tak, jak nám anděl oznámil. „Chvalme Boha, přátelé!“ Jasubův hlas se rozezněl vděčným chvalozpěvem a ostatní se radostně přidávali. „Bůh v nás má zalíbení,“ opakovali slova, která slyšeli znít nad betlémskými pahorky. Místnost naplnily chvály a velebení. Děťátko zavrňelo, otevřelo oči a pak znovu usnulo. Pán pánů a Král králů přijímal první pocty. Žádné zlato, žádné skvostné oblečení, ale vděčností naplněná srdce prostých

lidí. Byla jakoby předzvěstí toho, že ten, který dostal jméno Ježíš, přišel dokořán otevřít své království chudým a potřebným.

Náhle David, hledící upřeně do jeslí, ucítil, jak ho jakási velká a silná ruka objala kolem ramen. Otočil se a uviděl zblízka Abídamovu tvář.

„Jestli můžeš,“ - ukázal na jeho nohu, „odpusť mi.“

Tohle nečekal. Jeho oči se zalily slzami. Nechal Abídamovu ruku na svých ramenou a společně se sklonili nad tou zvláštní kolébkou, ve které Země přivítala – Mesiáše.

Opravdu Mesiáše. Cožpak ty zajímavé omluvy, podané ruce i usazené oči toho nebyly dostatečným důkazem?!

Nad Betlémem ještě zářilo nebe plné hvězd, ale kdesi daleko na východě se už ukazoval světlý proužek svítání jako příslib nového dne.

PS - PRÓZA SVĚTOVÁ Erich Maria Remarque: Tři kamarádi Nakl. Melatrich, 370 stran

Bobby, Otto a Gotfried se stali přáteli na život a na smrt v první světové válce. Jako demobilizovaní vojáci neměli v poválečném rozvráceném Německu život o mnoho lehčí. Přes mnohá ztroskotání hrdinů tohoto románu je v něm i radost ze života a chuť nevzdávat se. Svorné přátelství jim pomáhá nejen v boji o holé živobytí, ale dokážou se dokonce postarat i o dívku jednoho z nich, když ztratí zaměstnání a těžce onemocní.

PO - POHÁDKY Moje první kniha pohádek Nakl. BRIO, 236 stran

Tato bohatě ilustrovaná kniha je prvním svazkem edice velkých pohádkových knih. Jsou v ní nejznámější pohádky bratří Grimmů, Hansa Christiana Andersena, Charlese Perraulta a Oscara Wilda.

Mirka Červenková

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA 13. 10. A NÁSLEDNĚ 1. 12. 2010

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

- Původně plánovaná oprava střechy a stodoly odložena na příští rok.

Zrealizováno:

- Oprava kaple sv. Jana Nepomuckého – realizoval Obecní úřad
- Úprava zpoděbnice
- Oprava kostelních lavic
- Dokončena lezecká stěna
- Výměna dveří do sakristie

Plánované akce:

- Nutnost výměny topení včetně přemístění kotle do nynější kolárky. V roce 2011 musí proběhnout zpracování projektu včetně jeho realizace.
- Byl podán návrh na vydání stolního kalendáře naší farnosti pro rok 2012.

- Zvážit prořezání stromů u kostela.
- Je potřeba opravit pomník padlých.
- V příštím roce bude v kostele k dispozici pokladnička na příspěvky za odebraný Katolický týdeník a časopis Světlo.

VÝZVA:

Obracíme se tímto na vás, drazí farníci, s prosbou o výpomoc v zimních měsících, a to při odklizení sněhu. Přijít můžete kdykoliv, lopaty a metly jsou k dispozici za plechovou brankou na farní zahradu. Bližší informace vám podají naši kostelníci.

Další výzva se týká pravidelné modlitební služby v kostele. Prosíme, abyste se vy, kteří váháte, nahlásili na volná místa na půlhodinky – posloužíte tak farnosti, sobě a zároveň je takto zajištěno hlídání kostela před případnými nenechavci.

Hana Maděryčová

SMĚJTE SE S NÁMI

VÁNOČNÍ RECEPT PRO ŽENY

Puť troubu. Uklid' z linky umatlané skleničky, lego a papírky od bonbonů. Připrav mísu a suroviny. Vylouskej ořechy, odměř mouku a cukr. Vyndej z mouky puzzle. Odežeň děti a umyj z nich mouku. Vezmi vejce. Podej manželovi pivo. Vrať se, odežeň děti, vezmi hadr a utři rozbitá vejce. Vezmi jiná vejce a vyklepni je do mísy. Zvedni telefon. Odežeň děti, zameť střepy z mísy, vytri podlahu. Vezmi jinou mísu. Zadělej nové těsto. Najdi rum. Odejmi rum manželovi. Odežeň děti a umyj z nich rozpat-

lané kousky těsta. Plech vytri tukem. Podej manželovi tlačenkou. Vrať se, sundej z plechu ořechové skořápky. Podej manželovi noviny. Vrať se, odežeň kočku dojídací zbytky těsta a skořápky. Zavolej veterináři. Vezmi si prášek. Umyj podlahu, stůl, židle, nádobí, ledničku, sporák, zdi, děti a kočku. Jdi do cukrárny. Přines cukroví.

Manžel se ptá manželky: „Letos nebudeš péct žádné cukroví?“ - „Ne, našla jsem to loňské...!“

SLAVNOSTNÍ STŘELBA

...malé vánoční ohlédnutí

Je zajímavé, jak si generace před námi potřebovaly na slavnostní střelení. Střelba doprovázela sváteční události, jednou z nejvýznamějších byla jistě svatba. Pokud slavnostní střelbu neobstaral soused vlastní loveckou puškou (stařečci ji nazývali flintou, my – zasněžená děcka - dvojkou), vyhrnuly se ze svatebního domu kuchařky, které střelbu obstaraly. Jako municí užívaly svého dechu, různá ráže zbraně byla dána velikostí papírového sáčku (tehdy se jim říkalo kabelka) od cukru nebo mouky. Ty po nafouknutí a následným úderem do zdi nebo vrat vydávaly zvuky podobné výstřelu. Nejvíce se však střílelo o svátku Božího Těla. Při pozdvihování do cinkotu ministrantských zvonků a fanfár dechové hudby zněly výstřely z loveckých pušek. Obec měla jeden čas dokonce i kanón, se kterým by sice žádný generál bitvu nevyhrál, ale rány dával ohlušující. To bednář, pravděpodobně Emil Antoš, vyrobil kónickou dřevěnou nádobu, širší strana neměla dno, v té užší byl otvor, do kterého se zasunula hlaveň pušky a slepým nábojem se vystřelilo. Byly to rány jako z opravdového kanónu. Používal se až do té doby, než se jej zmocnila nezbedná mládež, která jej vysadila na sloup telefonního vedení, nataženého v Prostřední ulici. Nějaký čas tak obveseloval dědinu, než se jej (což nebylo jednoduché) podařilo sundat.

Veškeré slavnostní střelení však překonala střelba oslavující první tři Štědré dny po roce 1945. Hlavně ten první po válce mám nejvíce v paměti. Do zpěvu koledníků se střílelo ze všeho možného a bylo toho hodně. Jednak z loveckých pušek, ale hlavně z pušek a pistolí neodevzdaných a dalších zbraní. Střelbu doplňovalo vystřelování raket ze signálních pistolí. Dokonce za mlýnem štěkal v krátkých dávkách kulomet! A tyto zvuky (mnohem hlučnější než při přechodu fronty téhož roku zjara)

doplňovalo střelení chlapců, kteří si vynalézavě vyráběli střelné zbraně ze starých klíčů či plnili plechovky od barev karbidem. Vzpomínám, jak nad skupinkou chlapců střelících karbidem stáli v předzahradce strýček Michal Skoumal, který v tu chvíli, když kluci škrtli sirkou, vystřelili z dvojky. Chlapci si pochvalovali, jaká to byla ale „šala“ a strýčka si ani nevšimli...

Po „vítězství“ pracujícího lidu v roce 1948 bylo slavnostní střelbě odzvoněno. Tehdejší členové SČM (Svazu české mládeže) hlídali a udávali každého, kdo se jen pokusil z něčeho střílet. Ani chlapci střelící klíči nebo karbidem neměli, jistě na radu rodičů, odvahu. Strach postupně padl na kdekoho.

Dnes se opět střílí, a to velkolepě, jen namísto Štědrého dne se střílí na Silvestra. Pro mne to však není bývalá oslavná střelba, je to jen odpalování stále vynalézavější pyrotechniky. Musím ale přiznat, že barevné efekty na obloze jsou nádherné.

František Fanyň Krša

**HVĚZDY I PŘÍRODA
NÁM BRZKÉ VÁNOCE VĚSTÍ.
PŘEJEM VÁM UPŘÍMNĚ
POHODU, ŠTĚSTÍ.
KĚŽ JEŽÍŠ PŘINESE
Z BETLÉMSKÝCH STRÁNÍ
DO VAŠICH SRDCÍ
POKOJ A POŽEHNÁNÍ.**

(J. Husek)

Cestička

ANDĚL, KTERÝ DOKÁŽE UHODNOUT PŘÁNÍ

Terezie je anděl se světlými lokýnkami. Podle její světlé čupřiny ji můžeme okamžitě poznat mezi všemi anděly. Terezie má docela zvláštní dar. Dokáže vyčíst z očí přání a stará se o to, aby se tato přání splnila dříve, než jsou vyslovena. Žádné přání před ní není skryté. Teď před Vánocemi neplní však jen přání, která se dají zaplatit, ale taková, která má každý člověk uložena hluboko v srdci. Zahlédne-li například v očích nějakého člověka osamělost, postará se o to, aby našel druhého člověka, který si s ním bude povídat, chodit na procházky nebo dokonce s ním zůstane navždy. Oba takové lidi přitáhne k sobě a za okamžik jsou oba šťastní. Poslední dobou už Terezie vytrhla mnoho lidí ze smutku a osamění. Takový úkol ji velice těší. I ona sama je pak šťastnější.

Také dnes je Terezie na cestě a dívá se. Zrovna dnes totiž potkává spoustu lidí, kteří se cítí osaměle, jsou smutní a hledají někoho, s kým by mohli strávit vánoční svátky. Terezie má plno práce. Až pozdě večer se jí podařilo všechno stihnout. Všem lidem, kterým se dnes podívala do očí, splnila přání a poslala jim přítele, který zaplašil jejich samotu. Když se Terezie vrací domů, míjí dům s dokořán otevřenými dveřmi. Protože je venku velmi chladno, chce dveře domu trochu přivřít. Vtom si náhle všimne chlapce sedícího na kraji postele. Svírá v ruce nějakou hračku a je moc smutný. Terezie cítí, že musí nějak pomoci. Potichu tam zaletí a vyčkává. Najednou se k ní chlapec otočí. Terezii sice nevidí, ale ona vidí jeho. Zadívá se mu do očí a vidí v nich napsáno: „Chtěl bych najít nějakého kamaráda, se kterým bych si mohl hrát.“ Terezie si také všimne, že se chlapec kutálí po tváři slzy. Hned se rozhodne jednat. Vydává se chlapci

hledat kamaráda. Nehledala dlouho. Hned za rohem potkala jiného chlapce, který také celý smutný seděl na lavičce venku. „Už ho mám,“ pomyslela si Terezie. Zaletěla k němu a pošeptala mu něco do ucha. Co to bylo, nikdo neví. Ale příští den se stalo něco zvláštního. Oba chlapci se náhodou potkali na ulici, podívali se na sebe a každý z nich věděl, že potkal kamaráda. Dali se do řeči a domluvili se, že si půjdou spolu hrát. Od té doby se scházejí tak často, jak to jen jde. Už si ani nevzpomenou na to, že se někdy cítili osamělí. Terezie pozoruje oba chlapce a už v jejich očích nic smutného nevidí. Je moc ráda.

z knihy Andělské vánoční příběhy

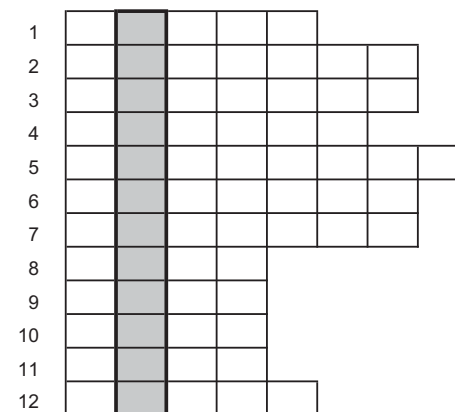
Ahoj kluci a děvčata

Jsou Vánoce a jistě jste mnozí dostali hodně dárků. Pro nás křesťany je ovšem největším darem Kristovo narození, které o Vánocích slavíme.

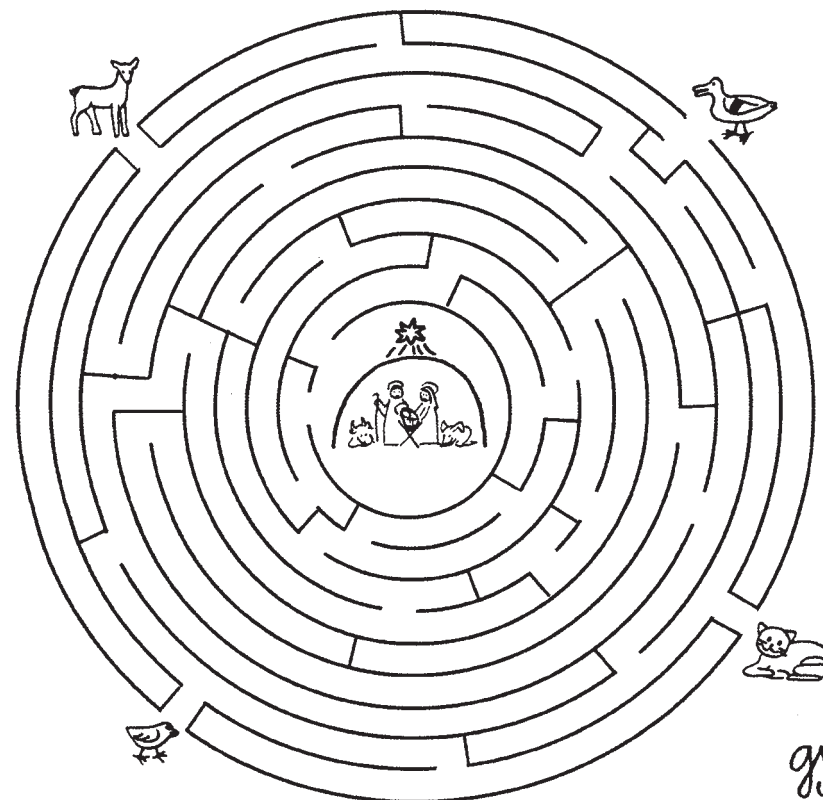
Jistě jste si ale všimli, že jsou lidé - dospělí i děti - kteří tolik nedostali jako my, nebo velmi osamělí a to dokonce i o těchto krásných svátcích. A tak pokud takové lidi máme někde blízko, můžeme je nějak potěšit, třeba s nimi promluvit pár slov nebo se jen na ně usmát, ale také dát něco z toho, co máme. Možná tak získáme i dalšího kamaráda.

Přejeme vám požehnané a radostné prožití vánočních svátků. Ať jsou pro Vás Vánoce opravdu těmi nejkrásnějšími svátky v roce.

V tajence zjistíte jakou slavnost slavíme 25. prosince

1. Oznámil pastýřům narození Krista
2. Ti, kteří pasou ovečky
3. Kašpar, Melichar a Baltazar
4. Vánoční písně
5. Když je někdo vyléčen z nemoci, tak je - doplň slovo
6. Člověk, který usiloval o život narozeného Ježíše
7. Po dlouhé cestě byli Tři králové - doplň slovo
8. Rybáři do toho chytají ryby
9. Jinak slovo „PŘE“
10. Město, kde proměnil Ježíš vodu ve víno
11. Zvučet
12. Svítí v noci

Vánoční program duchovní hudby

24.12.2010	23.00	<i>Jakub Jan Ryba</i>	<i>Česká mše vánoční „Hej mistře!“</i>
25.12.2010	10.00	<i>František Xaver Brixi</i> <i>Diriguje</i> <i>Sólo:</i>	<i>Missa pastoralis</i> <i>BcA Lucie Škrháčková</i> <i>Jožina Ducháčková</i> <i>Dita Bílíková</i> <i>Vojtěch Račický</i> <i>Ing. Jiří Podešva</i>
			
26.12.2010	10.00	<i>Musica Magnifica</i> <i>Diriguje</i>	<i>Světlana Přibílová</i>
9.1.2011	10.00	<i>František Xaver Brixi</i>	<i>Missa pastoralis</i>

V sobotu 4.12.2010 se konalo v Tonstudiu Jaromíra Rajchmana nahrávání České mše vánoční „Hej mistře“ Jakuba Jana Ryby. Toto známé dílo vyjde na CD nosiči a budete mít možnost si jej zakoupit v Tonstudiu.

V neděli 19.12.2010 se uskutečnilo další vystoupení Svatováclavského sboru a orchestru. Tentokrát vystoupil se svým vánočním programem v Piešťanech.

Svatováclavský sbor a orchestr přijal pozvání troubkové farnosti a 2.1.2011 zde vystoupí na charitativní akci. Snad vánoční hudba přinese aspoň trochu radosti do Troubek, které byly v posledních letech několikrát postiženy povodněmi.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice